

ganske givet, at naar man her bevæger sig paa Forsikringsgrundlaget, og Arbejdsløshedskassernes Medlemmer har betalt ens for deres Forsikringer, saa er det vilkaarligt, naar der i Tilfælde, hvor der kan være et Par Procent Arbejdsløshed mere indenfor et Fag, udbetales Understøttelse, saa at disse Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne har Understøttelse, medens de andre, der har det Par Procent Arbejdsløshed mindre, ikke har Tillægshjælp, faar mindre Understøttelse, naar de overhovedet faar Understøttelse, og, naar den ordinære Understøttelse er ophørt, ingenting faar. Jeg vil indtrængende anmode den højtærede Indenrigsminister om, at dette Forhold maa blive ændret snarest muligt.

Jeg vilde ogsaa gerne sige et Par Ord om et Spørgsmaal, der naturligvis i højeste Grad interesserer mig som Fagforeningsrepræsentant, nemlig 8 Timers Arbejdsdagen. Der er blevet sagt i den Diskussion, der er ført, at det af Hensyn til Konkurrencen er nødvendigt at komme bort fra 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg skal heroverfor gøre opmærksom paa, at den Periode, vi nu er inde i, er jo ikke enestaaende, det er ikke at forstaa paa den Maade, at vi aldrig har haft Kriseperioder før. Det havde vi i 1905—06 og i 1910—11, og det var at vente, den Gang Krigen brød ud, at vi vilde faa en ny Kriseperiode, en Depressionsperiode. Den Gang havde vi en Arbejdsløshed, der maaske ikke i Tal naaede saa højt op, men procentvis, overfor dem, der var organiseret, omtrent af samme Omfang som nu, og den Gang havde vi ikke 8 Timers Arbejdsdag, da havde vi en 10 Timers Arbejdsdag. Man kan altsaa ikke skylde 8 Timers Arbejdsdagen for, at det er den, der er Aarsag til den store Arbejdsløshed. Naar man i Fredstraktaten gik til at fastsætte en 8 Timers Arbejdsdag, i alt Fald sagde, at det var den, man skulde tilstræbe, saa var det jo netop, fordi man Landene imellem vilde skabe et Grundlag, som var ens for alle Lande, det vil sige skabe et bestemt Plan, hvorfra de forskellige Landes Konkurrence skulde udgaa; det ene Land skulde ikke have en Fordel i Konkurrencen gennem Arbejdstiden forud for de andre. Det var derfor, man satte 8 Timers Arbejdsdagen ind i Fredstraktaten. Men nu ser man, at Verdens førende Politikere er ude efter 8 Timers Arbejdsdagen. Det er den nye Ministerchef i Italien, det er Hugo Stinnes i Tyskland, det er Poincaré i Frankrig. Det var ogsaa den sidste Valgparole, der blev udsendt til Borger-skabet i England, at de skulde slutte en

samlet Front mod Socialdemokratiet, bl. a. fordi det i disse Tider var nødvendigt at forøge Arbejdets Produktivitet gennem en Forøgelse af Arbejdstiden; de engelske Arbejderes Svar var, at ca. 5 Millioner stemte for Socialdemokratiet derovre. Men spørger man, hvad Aarsagen kan være til, at i alt Fald nogle af de Statsmænd, der var med til at slutte Fredstraktaten, nu pludselig har slaæet om, vil jeg svare, at den Grund, man bruger for at forandre Arbejdstiden, er Konkurrencehensynet. Det er sagt i Italien, det er sagt i Tyskland, det er sagt i England, og vor egen Landbrugsminister har erklæret, at det var nødvendigt af Konkurrencehensyn at opgive 8 Timers Arbejdsdagen og arbejde længere.

Nej, Grunden er ikke den, Grunden er simpelt hen den, at man vil forsøge at vælte alle Krigens Byrder, Tabet af den Kapital, som Krigen har førdt, over paa Arbejderklassen. Det er Sagen, og saa bruger man disse smukke Talemaader om, at Erhvervene ikke kan bære sig. Her vil jeg gerne overfor dem, der staar og erklærer, at Erhvervene ikke kan bære en 8 Timers Arbejdsdag, ikke alene bede om, men forlange at faa at vide, hvorledes Udbyttet af Arbejdet indenfor Erhvervene fordeles. Naar man staar op og erklærer, at Arbejderne faar for meget, at 8 Timers Arbejdsdagen ikke kan opretholdes, maa de have Ret til at forlange at faa at vide, hvorledes da Udbyttet af det Arbejde, der lægges indenfor Erhvervene, fordeles. Her vil jeg for at stille Spørgsmaalet ganske konkret forlange at faa Besked om følgende: Hvor stor er Driftsherreevinsten indenfor Erhvervene, hvor stor er Kapitalrenten, hvor stort er Aktieudbyttet, og hvor stort er Avancen? Naar vi faar Besked om, hvad der udbetales til disse Faktorer, kan de Herrer komme til os, saa kan vi forhandle om, hvorvidt Arbejdernes Lønning skal sættes ned og Arbejdstiden sættes op. Før Krigen regnede man gennemsnitlig med, at Arbejderne for den Løn, de fik, kunde købe Produkter, der svarede til 4½ Time af den Arbejdstid, de havde indenfor Erhvervet, Resten gik til de nævnte Faktorer. Hvorledes Forholdet er i Øjeblikket, ved jeg ikke, men det er sikkert ikke forbedret for Arbejdernes Vedkommende. Lad os sige, at Forholdet er det samme, at de i de 4½ Time fremskaffer de Produkter, de kan købe for deres Løn, saa er det forstaaeligt, at hvis man kunde faa Arbejderne til at hoppe paa den Lim-pind at arbejde i 10 Timer, vilde det betyde, at medens de nu maa arbejde i 3½ Time for at fremskaffe Driftsherreevinst,